

κατόπιν δὲ μονάχος μου ἐκείνους νὰ σκουπίσω
 μὲ τοὺς μακροὺς βοστρύχους μου καὶ ἀπ' ἐμπρὸς κι' ὀπίσω.
 Δεχθῆτε 'στὸν Νυμφῶνα σας μὲ τοὺς λοιποὺς κι' ἐμένα,
 καὶ ἂν δὲν ἔχω ἔνδυμα, σεῖς δώσετέ μου ἓνα.
 Ἄν κατετρίβῃ ἐντελῶς ὁ ρυπαρὸς μου τρίβων,
 ἀλλ' ὁ Τρικούπης τοὺς πιστοὺς δὲν παύει ἀνταμείβων,
 καὶ ἀμαρτίας συγχωρεῖ πολλὰς τε καὶ μεγάλας,
 κι' ἐμὲ καὶ ἔλους δέχεται μὲ ἀνοικτὰς ἀγκάλας.

(Ταῦτα εἰπὼν ὁ Φασουλῆς συγκινημένος σκύβει,
 μὲ μύρα δὲ τοῦ ἀρχηγοῦ τοὺς πόδας καταλείβει,
 κι' ἓνα πρὸς ἓνα τοῦ φιλεῖ τὰ δάκτυλά του ἔλα,
 ἐνῶ ἐκεῖνος κάθεται μὲ τὰ ἕψηλά φωκίλα.)

Φ.— Ἔσεῖς καὶ μόνος σώζετε τὴν δύσμοιρον πατρίδα,
 καὶ ὅστις 'στὴν ἀντίθετον προσέρχεται μερίδα
 κι' ἀφίνει τὸν Νυμφῶνα σας τὸν χρυσοστολισμένον
 εἶναι πολὺ μωρότερος τῶν δώδεκα παρθένων,
 κι' ἀπὸ τὴν πείνα φαίνεται ἀδύνατος σὰν τοῖρος,
 ἐνῶ οἱ φίλοι γίνονται ἰππῶται τοῦ Σωτήρος.
 Καὶ τίς δὲν τρέχει πρὸς ὑμᾶς, Τρικούπη παντογνώστα,
 ἀφοῦ κι' ὁ τύπος 'στὸ ἐξῆς δὲν θὰ πληρώνη πόστα,
 κι' ἐγλύτωσαν τὰ ἔξοδα πτωχοὶ καλαμαράδες
 καὶ τώρα εἶναι πιθανὸν νὰ κάμουν καὶ παράδες;

(Τοῦ πλύνει τὰ ποδάρια του καὶ ἄλλη μιὰ φορά
 καὶ χύνονται 'στὴν αἰθουσαν πολὺτιμα νερά.)

Φ.— Τὸ φιλημά σας ἔρχεται κι' ὁ Φασουλῆς νὰ πάρῃ,
 χωρὶς νὰ πῆτε πρὸς αὐτὸν « Ἰούδα, ἐφ' ᾧ πάρει; »
 Οἱ πάντες σπεύδουν πρὸς ὑμᾶς, ποιμένες, τσελιγκάδες,
 καὶ κτηματῆται κι' ἔμποροι καθὼς καὶ σαπουνάδες,
 καὶ σωματεῖα πάμπολλα καὶ συντεχνίαι τόσαι,
 καὶ ἔλοι τρέχουν ἐν σπουδῇ, πατεῖς με καὶ πατῶ σε,
 καὶ σεῖς πρὸς πάντας φέρεσθε τὰ μάλα εὐγενῶς
 κι' ἀκούετε παράπονα κι' αἰτήσεις καθενός.
 Σὰς ἐπισκέφθη κατ' αὐτὰς κι' ὁ μέγας Δοῦξ ὁ Παῦλος,
 καὶ τώρα ἔρχεται πρὸς σᾶς ὁ Φασουλῆς ὁ φαῦλος
 Χριστὸς ἀνέστη νὰ σᾶς πῆ καὶ χαίρων νὰ δακρύσῃ
 καὶ τὸ βαμμένο του αὐγὸ μαζί σας νὰ τσουγκρίσῃ.
 Χριστὸς ἀνέστη, Πρόεδρε . . . μακρὰν ὁ κάθε πόνος,
 ἄς κλαίῃ κι' ἄς δῶρεται ὁ Δελιγγιάννης μόνος . . .
 μονάχ' αὐτὸς ποτίζεται μὲ ἕξος καὶ χολὴν
 καὶ στέφανον ἐξ ἀκανθῶν φορεῖ 'στὴν κεφαλὴν,
 κι' Ἡλί λαμὰ σαθαχθανί ἐν θλίψει σκούζει τόση,
 ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἔρχεται Ἡλίας νὰ τὸν σώσῃ.
 Περιπτυχθῶμεν, κύριε Πρωθυπουργέ, ἀλλήλους,
 καὶ βάλτε τὸ περίσσευμα ἐπάνω εἰς καμήλους,
 κι' ἐγὼ νὰ κάθωμαι σὲ μιὰς καμήλας τὴν καμποῦρα
 κι' ἐκ τῆς χαρᾶς μου κάποτε νὰ ρίχνω μιὰ κουμπούρα.
 Χριστὸς ἀνέστη, Πρόεδρε . . . χαρμόσυνος ἡμέρα . . .
 ἄς πέσουν τόσαις κουμπουριάς ἀπάνω 'στὸν ἀέρα

ἔσαι 'στὸ μέλλον θὰ στρωθοῦν γραμμαὶ σιδηροδρόμων
 καὶ ἔσα νέα δάνεια θὰ γίνουν διὰ νόμων.
 Χριστὸς ἀνέστη, Πρόεδρε, ἀληθινὴ Μεσοσία . . .
 ὁ μόχος εἶναι ἀφθονος κι' ἡ τράπεζα πλουσία.
 Ἄς πρῶμε, ἄς μεθύσωμε, ἄς γίνωμε σταφίδα,
 κι' ἄς τρίβεται ὁ Θόδωρος μὲ μιὰ κεραμίδα.

(Εἶπε αὐτὰ ὁ Φασουλῆς καὶ τὸν φιλεῖ 'στὸ στόμα,
 ἀλείβει δὲ μ' ἀλάβαστρον καὶ ἔλον τοῦ τὸ σῶμα,
 καὶ ρίχνει μιὰ πιστολιά ἐπὶ τῇ Ἀναστάσει
 καὶ ὁ Τρικούπης τὸν κυτιᾷ καὶ μένει ἐν ἐκστάσει.)

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις,
 μ' ἄλλους λόγους Ἀγγελίαις.

Τὸ φυλλάδιον τὸ ἕκτον τοῦ Ἐγκυκλοπαιδικοῦ
 ἐξεδόθη φιλοκάλως μὲ εἰκόνας τυπωμένον,
 τοῦ τοιοῦτου δὲ χρησίμου καὶ μεγάλου λεξικοῦ
 ἀπαραίτητος ἡ χρῆσις εἰς τὸν κάθε σπουδασμένον.
 Ἀναγνώσατε τὸ ἄρθρον τὸ περὶ τῶν Ἀθηνῶν,
 ἔπερ συνιστῶ εἰς ἔλους ὡς σπουδαῖον καὶ τερπνόν.

Ἐξεδόθη τρίτον τεῦχος Ἱστορίας Ἀθηναίων
 περιέχον σὺν τοῖς ἄλλοις τὸν Φραγκίσκον Μοροζίνην,
 καὶ θερμῶς τὸ συνιστῶμεν ὡς ἐντρυφήμα τῶν νέων
 νὰ ἴδουν τοῦ Παρθενῶνος τὴν καταστροφὴν ἐκείνην.
 Περισπούδαστον τὸ ἔργον καὶ τὰ μάλιστα καλόν,
 μετὰ τέχνης γεγραμμένον πρὸς ἀνάγνωσιν πολλῶν.

Τοῦ Ἀλεξάνδρου Πάλλη γὰ τὰ παιδιὰ τραγούδια,
 μ' ἀφέλειαν γραμμένα 'στὴν γλώσσαν τοῦ Ψυχάρη,
 μικρὰ μικρὰ κι' ἀθῖα σὰν ὠμορφα λουλούδια
 δεμένα σὲ μπουκέτο μὲ γούστο καὶ μὲ χάρι.

Ἐκεῖ ἀντίκρυ 'στὴν Βουλὴν 'στοῦ Κόκοτα πλησίον
 λοκάντα τώρα ἤνοιξε σπανίων φαγητῶν,
 ὅπου ἔμπορουν νὰ συγκριθοῦν πρὸς τὰ τῶν Παρισίων . . .
 διὸ οἱ πάντες σπεύσατε πρὸς τὸν *Λυκαβητόν*.

Μοσχάκης ὁ Νικόλαος, ὅπου καθεὶς τὸν ξέρει,
 τοῦ Διαδόχου γραμματεὺς ἐσχάτως διωρίσθη,
 ἐφ' ᾧ ἐκ μέσης κι' ὁ Ρωμηὸς μὲ ἔλους τὸν συγκαίρει,
 καθόσον ἡ ἀξία του κι' ἐδῶ ἀνεγνωρίσθη.
 Καὶ τώρα ἐπεὶ κύριος θὰ εἶναι τῆς Αὐλῆς
 καὶ Αὐλικὸς θεράποντας θὰ ἔχη καὶ τιμάς,
 θερμότατα παρακαλεῖ κι' αὐτὸν ὁ Φασουλῆς
 ὑπὸ τὴν προστασίαν του νὰ λάβῃ καὶ ἡμᾶς.

Τοῦ Φραγκοπούλου τοῦ γνωστοῦ ποιήσεις ἐθνικαὶ
 καὶ παρακρούσεις ἐξαλλοὶ καὶ πατριωτικαί.
 Κατὰ μικρὰ φυλλάδια πωλοῦνται εἰς τοὺς δρόμους,
 καὶ ἀρκετοὺς, ὡς φαίνεται, θ' ἀποτελέσουν τόμους.

Ὁ Ρωμηὸς γνωστὸν σᾶς κάνω — πῶς 'στὸ σπῆτι μου ἀνέβη,
 'στὴν Νεάπολιν ἀπάνω, — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
 μὲ ξενοδοχεῖον Ξύδι, — ὅρθ' 'στὸ λάθ', τρεῖς 'στὸ ξύδι,

μὲ Χημεῖον μὲ μιὰ μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
 καὶ μιὰ χήρα δίχως ἄνδρα, — πούταν ἄλλοτε μαμμυῆ.

Τύποις τοῦ Σταυριανοῦ — τοῦ ἰππέως τοῦ κλεινοῦ.